

Da lærerhøjskolen ikke for tiden vil blive i stand til at løse denne opgave for så vidt angår faget sløjd, har man anset det for hensigtsmæssigt at optage en udtrykkelig bestemmelse om, at uddannelsen i dette fag indtil videre vil kunne foregå ved de bestående sløjdlærerskoler (i København og Askov).

For kommissionens mindretal (*Kålund-Jørgensen* og *Stegger Nielsen*), der foreslår hele den særlige uddannelse i eksamensskolens fag henlagt til lærerhøjskolen, er denne bestemmelse af særlig betydning, idet lærerhøjskolen da må være forberedt på til disse kursus at modtage alle de lærere, der skal undervise i eksamensskolens særlige fag.

Til § 38.

I udvalgsbetænkningen af 1943 blev der givet udtryk for ønskeligheden af, at det blev pålagt skolefondene at udrede $\frac{4}{5}$ af vikarudgiften for lærere, der søger årskursus på lærerhøjskolen. Tanken blev taget op i lønningskommissionen af 1946 og ved lærerlønnsloven af 12. juli 1946 § 7, stk. 3, blev det fastsat, at der i et på finansloven fastsat omfang er adgang for faste lærere, timelærere og faste vikarer, der holder vikar for at gennemgå yderligere uddannelse, til at få $\frac{1}{2}$ af vikarudgiften afholdt af statskassen. Der har herefter været stillet 100 portioner til rådighed, men disse har til en vis grad på grund af den herskende lærermangel og de deraf følgende vanskeligheder ved at skaffe vikarer ikke i de sidste år kunnet udnyttes fuldt ud. Der er imidlertid for kommissionen ingen tvivl om, at dette også for en væsentlig del skyldes, at der med deltagelsen i et årskursus er forbundet så store udgifter og afsavn, at lærere fra provinsen i almindelighed ikke kan magte dem. Såfremt man vil sikre lærerhøjskolen en tilstrækkelig tilgang af kursister fra provinsen, navnlig af sådanne, der har virket nogen tid i folkeskolens tjeneste, anser kommissionen det derfor for uomgængeligt nødvendigt, at det offentlige overtager hele vikarudgiften. Man har indgående overvejet spørgsmålet om at lade skolerådene eller kommunerne bære en del af denne vikarudgift, men har opgivet tanken navnlig under hensyn til, at man ikke kan eller bør tvinge en lærer til at forblive i embede i den kommune eller skolerådskreds, der har deltaget i udgifter til hans videreuddannelse, og at det vil være ubilligt at kræve, at en kommune skal bidrage til videreuddannelse af en lærer, som måske umiddelbart efter kursus søger andet embede. Man har også overvejet at gøre opnåelse af fuld vikarhjælp afhængig af, at kommunen frivillig ydede en brøkdæl, men er klar over, der i så fald næppe ville blive bevilget fri vikar i det ønskelige omfang. Kommunen vil dog ikke ved forslaget om at lade staten alene bære hele vikarudgiften blive uden herredømme over situationen, idet tilladelsen til at holde vikar som hidtil skal gives af kommunalbestyrelsen i henhold til lærerlønnslovens § 7, stk. 2.

Af de i lærerlønnslovens § 7, stk. 3, opstillede betingelser har man opretholdt, at den pågældende lærer helt må ophøre med sin lærergerning i kursustiden på grund af det pågældende kursus, men iøvrigt henskuet fastsættelsen af disse betingelser til et af undervisningsministeren udstedt reglement, idet det navnlig ikke kan overses, hvorvidt den nu i § 7, stk. 3, stillede betingelse om 3 års tjeneste skal opretholdes i det hele eller kun under særlige forhold. Af hensyn til skolens forsyning med kvalificerede faglærere vil uddannelsen efter § 37 ofte være nødvendig også for yngre kræfter.

Da den gældende regel i lærerlønnsloven af 12. juli 1946 § 7, stk. 3, giver hjemmel for ydelse af vikarhjælp til andre kursus end de af lærerhøjskolen og højskolen for legemsøvelser oprettede, har man, da nævnte bestemmelse i lærerlønnsloven fore-